

Overprikkeld

Met zijn 'hypersculpturen' dwingt kunstenaar **Philip Vermeulen** je om al je zintuigen te gebruiken – een overweldigende en ontregelende ervaring.

Nooit meer slapen

► NPO RADIO 1, 0.00-1.00 UUR

DE werken van kunstenaar Philip Vermeulen (1986) zijn mooi, maar kunnen je ook beangstigen. Het sublieme, wordt dit ook wel in de kunst genoemd; het gevoel dat je zo overweldigd kan raken door bijvoorbeeld de schoonheid van de natuur dat je je er ongemakkelijk of bedreigd door voelt. Het is een ervaring waar je naar verlangt, maar waar je je tegelijkertijd ook van af wilt keren. Zijn kunstwerken noemt Vermeulen zelf 'hypersculpturen': enorme installaties die je dwingen je zintuigen te gebruiken, die je kunnen overweldigen en die je soms op het verkeerde been zetten.

Vermeulen laat licht, geluid en technologie op elkaar in werken, waardoor er vaak beweging ontstaat op een onverwachte of onbekende manier.

Al eerder exposeerde Vermeulen in Museum Voorlinden en het Stedelijk Museum, nu is voor het eerst een solotentoonstelling van hem te zien in Rijksmuseum Twenthe, waarover hij op 3 juli komt vertellen in *Nooit meer slapen*. In die solotentoonstelling zijn zes werken van de kunstenaar te zien, elk in een eigen zaal. Drie van die werken lichten we hieronder uit.

In *Chasing the Dot* zit je in een donkere ruimte voor een groot

scherm dat in een curve om je heen staat. Daarop zijn afwisselend verschillende kleuren te zien die je lijken op te slokken, net zo lang tot je opeens een donkere stip in je gezichtsveld ziet. Het is onontkoombaar, dat verschijnen van die stip, al is het aan je brein te wijten dat je die ziet – op het scherm is die niet waarneembaar. In hoeverre kun je je zintuigen vertrouwen? Die vraag lijkt Vermeulen op te willen werpen met dit werk. *Fanfanfan* maakt gebruik van wit licht, dat Vermeulen projecteert op bollen die heel snel draaien. Daardoor valt dat witte licht, dat bestaat uit het gehele kleurenspectrum, uiteen in allerlei kleuren; je ziet een bol van paarse, rode of gele vormen die golvende bewegingen maken. Het is hypnotiserend om naar te kijken, maar door het geruis en gepiep dat tegelijkertijd te horen is, raak je er ook snel door overprikkeld. Waar *Chasing the Dot* en *Fanfanfan* zich in een donkere ruimte afspelen, maakt *Ocular Drift* gebruik van het tegenovergestelde. In een volledig witte ruimte hangt een scherm waar een moirépatroon zich overheen beweegt. De bewegingen zijn fascinerend, maar gecombineerd met de hoge tonen die je hoort is het alsof de muur leeft, alsof er iets onbestemds krielt op de wand. Ook in dit werk dompelt Vermeulen je dus onder in het onbekende. Hij nodigt je uit je over te geven aan de installatie en de schoonheid te omarmen, terwijl je tegelijkertijd wil dat het krielen van al die lijnen stopt en dat je er op veilige afstand van bent.

MINA ETEMAD

LEMMIE VAN DEN BERG

Philip Vermeulen

Gezegend